

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: O. Z.

zastoupený advokátkou Mgr. Janou Tempírovou
sídlem Václavské náměstí 777/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Nejvyšší státní tajemník
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 7. 3. 2018,
č. j. MV-16375-2/OSK-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též jen „soud“) dne 18. 5. 2018 domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (dále jen „náměstek pro státní službu“) ze dne 7. 3. 2018, č. j. MV-16375-2/OSK-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu financí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 12. 2017, č. j. MF-35221/2017/3002-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), odvolán ze služebního místa představeného č. 2 – náměstka pro řízení sekce 03 – Majetek státu v Ministerstvu financí ke dni 31. 12. 2017.
3. S účinností od 1. 1. 2023 došlo k novému označení služebního místa náměstka pro státní službu na nejvyššího státního tajemníka, a to podle zákona č. 384/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
4. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Postavení žalovaného v této věci tedy náleží jako příslušnému služebnímu orgánu nejvyššímu státnímu tajemníkovi (dále jen „žalovaný“).

II. Napadené rozhodnutí

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 12. 1. 2018 odvolání, kterým jej napadl v celém rozsahu (dále jen „odvolání“).
6. *První odvolací námitkou* žalobce namítal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí pro rozpor s Ústavním zákonem č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“) a s Usnesením č. 2/1993 Sb., předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „LZPS“), neboť úprava systemizace, přijatá usnesením vlády ze dne 22. 12. 2017, č. 895 (dále jen „usnesení č. 895“), byla přijata prezidentem jmenovanou vládou, které nebyla vyslovena Poslaneckou sněmovnou (které je podle čl. 68 odst. 1 Ústavy vláda odpovědná) důvěra.
7. Ve *druhé odvolací námitce* žalobce napadal rozpor s § 17 zákona o státní službě. Termín „úprava systemizace“, na rozdíl od „systemizace“, zákon o státní službě neužívá. Zákon o státní službě hovoří pouze o systemizaci (§ 17 zákona o státní službě), či změně systemizace (§ 18 zákona o státní službě), jejíž úprava se použije jen na změnu platné a účinné systemizace po 1. lednu následujícího roku. Dále žalobce vymezil, že služební orgán má připravovat návrh systemizace současně s přípravou vládního návrhu státního rozpočtu, přičemž se dle žalobce ustálila správní praxe, podle které musí návrh systemizace respektovat objemy prostředků na platy a počty míst podle vládou schváleného návrhu státního rozpočtu.

8. Ve *třetí odvolací námitce* žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné z důvodu nedodržení postupu pro navrhování organizační struktury služebního úřadu a jejích změn a pro jejich schvalování dle § 19 zákona o státní službě, protože z žalobci známých a přístupných podkladů neplyne, že se v daném případě Ministerstvo vnitra (sekce pro státní službu) k návrhu organizační struktury Ministerstva financí po schválení systemizace usnesením č. 895 nevyjádřilo, proto také nemohlo dojít zákonným způsobem ke zrušení sekce 03 – Majetek státu, ani služebního místa představeného této sekce.
9. Ve *čtvrté odvolací námitce* žalobce dále vymezil, že došlo k porušení § 11 odst. 3 zákona o státní službě, podle něhož mají být zaměstnanci se služebním předpisem řádně seznámeni, což se v případě služebního předpisu č. 13/2017 ze dne 22. 12. 2017, kterým se stanoví organizační struktura Ministerstva financí - tj. předmětné organizační změny (dále jen „služební předpis č. 13/2017“) nestalo. O existenci služebního předpisu č. 13/2017 byl žalobce informován až v rámci předání prvostupňového rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného.
10. V *páté odvolací námitce* žalobce konstatoval, že návrh služebního předpisu č. 13/2017 nebyl předložen služebním orgánem nejméně 31 kalendářních dní před plánovaným dnem nabytí účinnosti (čl. 7 odst. 4 služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2015). V rozporu s čl. 5 odst. 2 služebního předpisu náměstka pro státní službu č. 3/2015 ze dne 1. 7. 2015, kterým se stanoví podrobnosti vydávání služebních předpisů, nebyl zaslán návrh služebního předpisu č. 13/2017 k připomínkám připomínkovým místům. Dle žalobce byl porušen i čl. 6 služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2015, podle něhož se stanoví lhůta k uplatnění připomínek konkrétním datem a je zpravidla 15denní. Z toho plyne, že zasílání návrhu služebního předpisu připomínkovým místům nemá být čistě formální, ale že má připomínkovým místům reálně umožnit uplatnit připomínky. Dále dle žalobce došlo i k porušení směrnice Ministerstva financí č. 2/2004, o postupu při přípravě a realizaci změn v organizační struktuře Ministerstva financí, směrnice č. 2/2005 ministra financí, vnitřní předpisy Ministerstva financí, směrnice č. 6/2005 ministra financí, o postupu při zpracování materiálů ve vnitřním a vnějším připomínkovém řízení, pro poradu vedení Ministerstva financí a pro jednání vlády a Parlamentu České republiky, Kolektivní dohody a Kolektivní smlouvy na rok 2017.
11. *Šestou odvolací námitkou* žalobce namítal, že návrh na úpravu systemizace, resp. organizační struktury nebyl podle čl. 5 odst. 2 služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2015 zaslán k připomínkám odborovým organizacím působícím v příslušném služebním úřadu, vedoucím podřízených služebních úřadů a připomínkovým místům, která jsou stanovena na základě jím vydaného služebního předpisu upravujícího přípravu, vyhlášení a evidování služebních předpisů.
12. *Sedmou skupinou odvolacích námitek* napadal žalobce vady řízení a to, že mu bylo nejdříve odepřeno právo nahlédnout do spisové dokumentace a následně, když téhož dne do spisu nahlédl, byl nekompletní. Dále žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení dle § 165 zákona o státní službě a na jeho odůvodnění proto měly být kladeny zvýšené kvalitativní standardy, kdy ale bylo zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí dle žalobce je dostatečně neodůvodněné a nepřezkoumatelné.
13. Žalobce dále v *osmé odvolací námitce* konstatoval, že organizační změny prováděné na Ministerstvu financí na přelomu let 2017/2018 byly účelové a měly zastrít skutečné důvody

odvolání žalobce ze služebního místa představeného. Tyto změny byly dle žalobce též neracionální, nekoncepční a z toho důvodu neodůvodněné.

14. Závěrem odvolání žalobce navrhl, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil.
15. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 3. 2018.
16. K *první odvolací námitce* žalovaný předně uvedl, že vláda, která dne 22. 12. 2017 rozhodla o úpravě systemizace účinné od 1. 1. 2018, byla řádně jmenována prezidentem republiky. Schvalování systemizace spadá do kompetence vlády jako vrcholného orgánu moci výkonné. Byť se v případě systemizace jedná z hlediska státní služby o významné rozhodnutí, jedná se na druhé straně o uplatnění standardního oprávnění vlády. Schválení systemizace není nutně krokem nevratným a systemizaci lze za podmínek stanovených zákonem o státní službě dále měnit. Dle žalovaného není důvod se domnívat, že by schvalováním systemizace docházelo k jakékoli ingerenci moci výkonné do moci zákonodárné, a že by v tomto ohledu byla vláda, která dosud nezískala důvěru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, zvlášť omezena.
17. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaný vymezil, že všechny úpravy systemizace schválené vládou před nabytím její účinnosti od 1. 1. 2018 jsou postupem podle § 17 zákona o státní službě. Jde o úpravu schválené systemizace ještě před nabytím její účinnosti a nikoli o změnu systemizace podle § 18 zákona o státní službě, která je změnou systemizace poté, co nabyla účinnosti. V případě materiálu schváleného usnesením vlády č. 895 se tedy nejednalo o změnu účinné systemizace, ale o úpravu dosud neúčinné systemizace na následující kalendářní rok. Žalovaný dále uvedl, že byť je synchronizace schvalování systemizace a státního rozpočtu na následující kalendářní rok žádoucí, zákon o státní službě přímou vazbu mezi schvalováním systemizace a státního rozpočtu neupravuje.
18. Ke *třetí odvolací námitce* žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v daném případě byl návrh na úpravu systemizace s účinností od 1. 1. 2018, včetně návrhů organizační struktury předložen Ministerstvu vnitra dne 18. 12. 2017 a organizační struktura Ministerstva financí byla Ministerstvem vnitra dne 22. 12. 2017 schválena. Žalovaný posoudil všechny návrhy na změnu organizační struktury služebních úřadů (prováděných v návaznosti na úpravy systemizace), jež obdržel již ve dnech 18. – 20. 12. 2017, proto žalovaný považuje námitku žalobce, že nemohl posoudit zákonnost postupu služebního orgánu během jednoho pracovního dne, za nedůvodnou.
19. Ke *čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že služební předpis č. 13/2017 byl zveřejněn na intranetu Ministerstva financí dne 27. 12. 2017, proto se s ním žalobce mohl řádně seznámit ještě před 28. 12. 2017, kdy si převzal prvostupňové rozhodnutí. Služební orgán v souladu s § 11 odst. 3 zákona o státní službě zajistil, aby měl účastník řízení k těmto služebním předpisům přístup. Dále žalovaný vymezil, že rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného (tj. prvostupňové rozhodnutí) bylo vydáno jako první úkon v řízení podle § 165 zákona o státní službě, a tudíž nebylo povinností správního orgánu I. stupně postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.
20. K *páté odvolací námitce* žalovaný poznamenal, že čl. 6 odst. 3 služebního předpisu náměstka pro státní službu č. 3/2017, který stanoví lhůtu 30 kalendářních dní před navrhovaným datem účinnosti pro předkládání návrhů na změnu systemizace na daný případ nedopadá, neboť se nejednalo o změnu již účinné systemizace, ale o úpravu dosud neúčinné systemizace na následující kalendářní rok.

21. Dále dle čl. 7 odst. 4 služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2017 návrh organizační struktury vycházející z roční systemizace předkládá služební orgán Ministerstvu vnitra nejméně 31 kalendářních dní před plánovaným dnem nabytí účinnosti. V daném případě byl však návrh na úpravu systemizace s účinností od 1.1.2018, včetně návrhů organizační struktury předložen Ministerstvu vnitra dne 18. 12. 2017 a organizační struktura Ministerstva financí byla Ministerstvem vnitra dne 22. 12. 2017 schválena. Nedodržení pořádkových lhůt stanovených ve služebním předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu tedy nemá vliv na platnost schválené systemizace ani na zákonnost služebního předpisu č. 13/2017 vydaného v návaznosti na ni.
22. K *šesté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že návrh na úpravu systemizace Ministerstva financí byl projednán se Základní organizací Odborového svazu státních orgánů a organizací při Ministerstvu financí dne 18. 12. 2017, přičemž zástupci této odborové organizace byli seznámeni i s dopady navrhovaných úprav na zrušení či přesuny systemizovaných služebních a pracovních míst. Jiná připomínková místa nejsou v rámci Ministerstva financí stanovena. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že návrh služebního předpisu nebyl zaslán vedoucím podřízených služebních úřadů ve smyslu článku 5 odst. 2 písm. b) služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2015, nicméně v dané souvislosti se jednalo o změny, které se týkaly výlučně Ministerstva financí, proto danou skutečnost nelze považovat za důvod pro pozastavení účinnosti služebního předpisu.
23. K *sedmé odvolací námitce* žalovaný vymezil, že Seznam změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst Ministerstva financí ke dni 1. 1. 2018 - Dodatek č. 3, č. j. MF-11083/2017/3002-40 (dále jen „Dodatek č. 3“) je souhrnné vyjádření úpravy systemizace Ministerstva financí, jež bylo následně zasláno Ministerstvu vnitra, a tato úprava změny systemizace byla schválena vládou a promítnuta do služebního předpisu č. 13/2017. Skutečnost, že samotný dokument č. j. MF-11083/2017/3002-40 či usnesení vlády č. 895 není součástí předmětného spisového materiálu, nemá dle žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Všechna usnesení vlády jsou po podpisu předsedy vlády zveřejňována na internetových stránkách Úřadu vlády a každý zájemce se tak může s jejich obsahem seznámit. Pokud v době vydání rozhodnutí toto usnesení vlády ještě nebylo zveřejněno, tak ho správní orgán I. stupně ani nemohl učinit součástí spisového materiálu, což ovšem nic nemění na skutečnosti, že správnímu orgánu I. stupně byl znám obsah tohoto usnesení, a po jeho schválení tedy mohl předmětné rozhodnutí vydat.
24. Žalovaný se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu správní orgán I. stupně odepřel nahlédnutí do spisového materiálu, neboť začerněný dokument Dodatek č. 3 je součástí spisového materiálu a přístup k tomuto dokumentu, ačkoliv se zde nachází v upravené podobě, nebyl žalobci odepřen.
25. Dále žalovaný konstatoval skutečnost, že správní orgán I. stupně nepřesně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že usnesením č. 895 byl schválen návrh systemizace služebních a pracovních míst v Ministerstvu financí, neboť tento návrh byl schválen již usnesením vlády č. 737 ze dne 23. 10. 2017 a usnesení č. 895 bylo poslední, kterým byla prováděna dílčí úprava dosud neúčinné systemizace. Formulační nepřesnost v textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nicméně nemůže mít vliv na jeho zákonnost, neboť na předmětné usnesení vlády bylo odkázáno správně v tom smyslu, že právě na základě tohoto usnesení došlo ke zrušení služebního místa, na které byl účastník řízení jmenován.

26. K *poslední odvolací námitce* žalovaný uvedl, že k rozšíření věcné působnosti stávající sekce 05 - Daně a cla došlo na základě věcně příbuzných agend. Činnost odboru 34 – Státní dozor nad hazardními hrami souvisí s agendou odboru 32 – Daňová legislativa, a to například v rámci související legislativní a metodické činnosti, analýzy a přípravy legislativních opatření v oblasti elektronické evidence tržeb ve vazbě na provozovatele hazardních her, dohledu nad dodržováním regulace v oblasti boje proti praní špinavých peněz, rozdělování podílů obcí na hrubém výnosu daně z hazardních her apod.
27. O účelovost postupu správního orgánu I. stupně nejde dle názoru žalovaného ani v souvislosti s vyhlášením výběrového řízení na nově vzniklé služební místo náměstka pro řízení sekce 09 - Právní a majetek státu, neboť dne 22. 12. 2017 byla schválena organizační struktura Ministerstva financí, a bylo tak zřejmé, že předmětné služební místo dne 1. 1. 2018 vznikne. Ke lhůtě pro podávání žádostí ve výběrovém řízení žalovaný uvedl, že podle § 164 odst. 1 věty druhé zákona o státní službě nesmí být lhůta pro podávání žádostí podle § 24 odst. 3 a 4 tohoto zákona kratší než 10 dnů (nikoli 10 pracovních dnů). Lhůta pro podávání žádostí ve výběrovém řízení na uvedené služební místo byla stanovena na 11 dnů, a lze tedy konstatovat, že toto výběrové řízení bylo vyhlášeno v souladu se zákonem o státní službě.

III. Žaloba

28. Žalobce *v prvním žalobním bodě* předně namítl, že správní orgán I. stupně odkázal v prvostupňovém rozhodnutí na Dodatek č. 3, který však neobsahuje výslovné ustanovení o tom, že se k nějakému určitému datu předmětné služební místo ruší. Žalovaný naproti tomu v napadeném rozhodnutí odkázal na služební předpis č. 13/2017, kde je sice ustanovení o tom, že se ruší sekce 03 – Majetek státu v Ministerstvu financí, ale není tam řečeno, že by se rušilo služební místo náměstka pro řízení této sekce. Podle názoru žalobce tak ani příslušné správní orgány neměly jasno, čím a zda vůbec bylo předmětné služební místo zrušeno. Ke zrušení konkrétního služebního místa žalobce nedošlo ani samotným usnesením č. 895, neboť tímto usnesením byla schválena pouze úprava systemizace dle přeložených tabulkových příloh č. 1 a č. 2 k části III materiálu č. j. 1316/17, z nichž pro Ministerstvo financí plynou pouze celkové počty služebních míst přestavených a ostatních státních zaměstnanců v jednotlivých platových třídách.
29. Žalobce dále popsal, že nebyly splněny podmínky pro jeho odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, neboť absentovalo řádné zrušení služebního místa představeného. Žalobce má za to, že nezbytným předpokladem pro odvolání ze služebního místa podle zákona o státní službě je skutečnost, že v okamžiku rozhodnutí o odvolání již došlo ke zrušení příslušného služebního místa; nestačí, aby bylo zrušení služebního místa plánováno či připraveno. V případě žalobce však služební místo představeného nebylo ke dni 27. 12. 2017 zrušeno, ale stále existovalo, neboť úprava systemizace byla schválena až s účinností k 1. 1. 2018.
30. V *druhém žalobním bodě* žalobce namítl nezákonnost zrušení služebního místa představeného z důvodu nezákonným způsobem provedené úpravy systemizace služebních míst usnesením č. 895 a nezákonným způsobem provedené změny organizační struktury služebním předpisem č. 13/2017.
31. Žalobce byl přesvědčen, že úprava systemizace schválená usnesením č. 895 nebyla provedena řádným a zákonným způsobem. Usnesení č. 895 schválila vláda s omezenou legitimitou, které nebyla nikdy vyslovena důvěra Poslaneckou sněmovnou. Systemizaci nelze dle žalobce navrhnout a schválit seriózně a s cílem zlepšení výkonu působnosti služebního úřadu, aniž

by návrhu předcházela analýza dosavadního stavu, hodnocení případných nedostatků, rozbor možných řešení, co konkrétně se neosvědčilo, jaké problémy vznikaly ani proč má být nové uspořádání lepší. Dále žalobce uvedl, že návrh systemizace má být předkládán společně s návrhem státního rozpočtu. V případě úprav systemizace schválených usnesením č. 895 však tato provázanost dodržena nebyla, neboť státní rozpočet byl schválen již dříve před úpravami systemizace. Žalobce měl rovněž za to, že pro úpravy systemizace není dán zákonný podklad, když zákon o státní službě zná jen „řádnou“ systemizace pro následující kalendářní rok (§ 17) a změnu systemizace poté, co nabyla účinnosti (§ 18).

32. Žalobce měl dále za to, že vydání služebního předpisu č. 13/2017 bylo v rozporu s § 19 zákona o státní službě, dle kterého se návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny předkládá Ministerstvu vnitra k vyjádření, resp. schválení. Žalobce dále odkázal na odvolání a uvedl, že žalovaný nedodržení služebních předpisů při vydání služebního předpisu č. 13/2017 bagatelizoval.
33. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí, která nejsou dostatečně srozumitelně a přezkoumatelně odůvodněna. Z napadeného rozhodnutí nelze přezkoumat skutečnost, zda bylo služební místo žalobce zrušeno, natož aby bylo možno posoudit, zda se tak stalo zákonným způsobem. Změna organizační struktury, její podstata a důvody, pro které k ní mělo být přistoupeno, jsou specifikovány jen obecnými proklamacemi o racionalizaci a efektivitě řízení, popř. je odkazováno na jiné materiály, které však srozumitelné a přesvědčivé zdůvodnění změn organizační struktury také neobsahují.
34. Žalobce dále ve třetí žalobní námitce poukazoval na vady řízení, kdy se domníval, že správní spis byl vytvořen až dodatečně poté, co žalobce projevil dne 29. 12. 2017 zájem do něj nahlédnout. Žalobce měl dále za to, že správní spis nebyl kompletní a on se proto nemohl proti prvostupňovému dostatečně bránit. Následně žalobce uvedl, že mu nebylo oznámeno zahájení správního řízení a prvostupňové rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení.
35. Ve *čtvrtém žalobním bodě* žalobce namítal účelovost úpravy systemizace a účelovost změny organizační struktury Ministerstva financí. Žalobce byl přesvědčen, že úpravou systemizace byly sledovány jiné cíle, než zajištění lepšího výkonu působnosti Ministerstva financí ve smyslu § 17 zákona o státní službě, konkrétně cíle personální a osobní, kdy úprava systemizace a na ni navazující změna organizační struktury měly jen vytvořit zdánlivý podklad pro odvolání vybraných osob z jejich služebních míst představených. Žalobce poukázal na rozhovor s tehdejší ministryní financí A. S. (dále jen „tehdejší ministryně financí“), která měla již dne 13. 12. 2017 žalobci sdělit, že jeho setrvání ve funkci náměstka nepokládá za udržitelné. Žalobce má za to, že organizační změny byly provedeny nekoncepčně, neracionálně, bez předchozí analýzy a zhodnocení dosavadního stavu, bez formulace konkrétních cílů a bez konkrétního zdůvodnění změn, což dokládal zejm. na příkladě přesunu odboru 34 – Státní dozor nad hazardními hrami do podřízenosti sekce 05 – Daně a cla.
36. Žalobce dále podotkl, že nejen na Ministerstvu financí, ale i na jiných ministerstvech byly úpravou systemizace schválené usnesením č. 895 a s ním souvisejícími organizačními změnami dotčeni převážně lidé, kteří patří mezi členy a sympatizanty politických stran nezastoupených v nové vládě jmenované 13. 12. 2017, zejména strany KDU-ČSL a ČSSD.
37. V závěru žalobce odkázal na správní žalobu (včetně v ní uvedených důkazů) podanou žalobcem dne 22. 2. 2018 a doplněnou dne 27. 2. 2018, kterou napadl úpravu systemizace

schválenou usnesením č. 895, jež je projednávána u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3A 65/2018 a 3A 87/2018.

IV. Vyjádření žalovaného

38. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popsal dosavadní stav věci a úvodem obecně uvedl, že podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný plně odkázal na spisový materiál a na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že námitky uplatněné v žalobě považuje za nedůvodné a neprokazující nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo.
39. K *první námitce* žalobce týkající se údajné absence řádného zrušení služebního místa představeného, žalovaný uvedl, že všechny úpravy systemizace schválené vládou před nabytím její účinnosti od 1. 1. 2018 včetně materiálu schváleného usnesením č. 895 jsou postupem podle § 17 zákona o státní službě a nikoli změnou systemizace podle § 18 zákona o státní službě. Na základě této systemizace (po její třetí úpravě) došlo ke zrušení služebního místa představeného, na kterém byl jmenován žalobce, což správní orgán I. stupně promítl do služebního předpisu č. 13/2017, v němž se v bodě I. 18. ruší sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí, čímž dochází ke zrušení služebního místa náměstka pro řízení sekce 03 - Majetek státu Ministerstva financí. Žalovaný připustil, že ve služebním předpisu č. 13/2017 není výslovně uvedeno, že se předmětné služební místo ruší, nicméně je podle jeho názoru zcela zřejmé, že při zrušení celé sekce současně dochází i ke zrušení služebního místa náměstka pro řízení dané sekce, neboť existence služebního místa náměstka pro řízení zaniklé sekce by zcela postrádala logiku. Součástí návrhu systemizace, který služební orgán předkládá Ministerstvu vnitra, je komentář s odůvodněním návrhu a popis původního a navrhovaného stavu, v němž je mimo jiné uvedeno, že hlavní změnou v Ministerstvu financí je redukce původních osmi sekcí na šest, a dále mimo jiné to, že se slučuje sekce právní se sekcí majetek státu a ruší se 4 odbory, které byly do těchto sekcí začleněny. Žalovaný netvrdí, že samotným přijetím usnesení č. 895 došlo ke změně organizační struktury Ministerstva financí, nýbrž to, že tato změna, jež byla promítnuta do služebního předpisu č. 13/2017, byla patrná již z komentáře návrhu systemizace, přičemž tento komentář byl součástí vládou schváleného materiálu.
40. Žalovaný se ztotožnil s tvrzením žalobce, že ke zrušení jeho služebního místa došlo až ke dni 1. 1. 2018. To ovšem dle jeho přesvědčení nebránilo služebnímu orgánu vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa před tímto datem, tedy v době, kdy předmětné služební místo ještě existovalo, neboť bylo zřejmé, že k uvedené změně od 1. 1. 2018 skutečně dochází.
41. S námitkami žalobce uvedenými pod *druhým žalobním bodem* ohledně nezákonné změny systemizace se žalovaný dle svého vyjádření řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z § 17 zákona o státní službě podle názoru žalovaného nevyplývá, že by již jednou schválená systemizace na následující kalendářní rok nemohla být změněna a že se již neměnné systemizace nemohou dotknout jakékoliv úpravy. Cílem úprav systemizace bylo i uspořádání organizační struktury Ministerstva financí s cílem racionalizovat vykonávané činnosti a zvýšit efektivitu řízení se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend. Hlavní změnou v Ministerstvu financí byla především redukce celkového počtu sekcí z původních 8 na 6 sekcí, čímž došlo ke snížení počtu náměstků pro řízení sekcí a přeskupení jednotlivých útvarů mezi nově vzniklé sekce.

42. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou, zda mohla být úprava systemizace přijata vládou, které nebyla vystavena důvěra Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky. K tomu žalovaný uvedl, že vláda byla řádně jmenována prezidentem republiky, schvalování systemizace spadá do kompetence vlády jako vrcholného orgánu moci výkonné a schválení systemizace není nutně krokem nevratným. Systemizaci lze za podmínek stanovených zákonem o státní službě dále měnit. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil princip nutnosti permanentního působení moci výkonné, kdy v právním státě není žádoucí, aby kterákoliv moc ve státě nebyla po určitou dobu svým vrcholným orgánem vykonávána.
43. Námitkami žalobce týkajícími se schválení organizační struktury Ministerstva financí se žalovaný dle svého vyjádření rovněž řádně zabýval již v napadeném rozhodnutí. Služební orgán předložil žalovanému návrh organizační struktury, jenž odpovídal navrhované změně systemizace předložené vládě, přičemž tato organizační struktura byla schválena až ve chvíli, kdy vláda schválila předmětné usnesení. Vzhledem k tomu, že žalovaný schválil organizační strukturu Ministerstva financí, nemusel již schvalovat samotný služební předpis č. 13/2017, v němž byla změna organizační struktury promítnuta.
44. K námitce žalobce, že k úpravě systemizace usnesením č. 895 došlo až po schválení návrhu státního rozpočtu pro rok 2018, žalovaný uvedl, že bytí je synchronizace schvalování systemizace a státního rozpočtu na následující kalendářní rok žádoucí, zákon o státní službě žádnou přímou vazbu mezi schvalováním systemizace a státního rozpočtu neupravuje. Případné změny lze řešit rozpočtovým opatřením. Již v rámci napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že úprava systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2018 neobsahovala ani změny v počtech služebních a pracovních míst ani změny objemů finančních prostředků. Uvedené ukazatele, které byly schváleny usnesením vlády č. 737 ze dne 23. 10. 2017, se tedy nezměnily.
45. Ke *třetí skupině žalobních námitek*, konkrétně k námitce žalobce, že správní spis týkající se jeho odvolání ze služebního místa představeného byl vytvořen až dodatečně, žalovaný uvedl, že pro toto své tvrzení žalobce nepředložil žádné důkazy. Ve spisovém materiálu, jenž byl žalovanému poskytnut služebním orgánem, byly obsaženy relevantní podklady pro vydání předmětného rozhodnutí. Skutečnost, že usnesení č. 895 není součástí spisového materiálu, nemůže mít dle názoru žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť všechna usnesení vlády jsou po podpisu předsedy vlády zveřejňována na internetových stránkách Úřadu Vlády ČR, a každý zájemce se tak může s jejich obsahem seznámit.
46. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval otázkou seznámení účastníka řízení se změnou organizační struktury Ministerstva financí, když uvedl, že služební předpis č. 13/2017 byl zveřejněn na intranetu Ministerstva financí dne 27. 12. 2017, proto se s ním žalobce mohl řádně seznámit ještě před 28. 12. 2017, kdy si převzal napadené rozhodnutí.
47. Žalovaný se neztotožnil ani se *čtvrtou skupinou námitek*, tj. namítanou účelovostí provedené úpravy systemizace a změny organizační struktury. Námitky žalobce týkající se vytvoření odboru 72 - Státní majetek a přesunu odboru 34 - Státní dozor nad hazardními hrami do podřízenosti sekce 05 - Daně a cla jsou dle názoru žalovaného pro posouzení zákonnosti odvolání žalobce ze služebního místa představeného zcela irelevantní. Komunikace žalobce a tehdejší ministryně financí není žalovanému známa. Žalobce podle mínění žalovaného rovněž nijak neprokázal, že by motivem úpravy systemizace bylo, aby se dotkla převážně členů a sympatizantů strany KDU-ČSL, popř. ČSSD.

V. Jednání před soudem

48. Při ústním jednání u městského soudu dne 23. 6. 2021 zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby, přičemž jednotlivé žalobní body podrobně shrnula. Zejména poukázala na to, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 27. 12. 2017 nedošlo ke zrušení služebního místa žalobce. Žalobce byl odvolán ke dni 31. 12. 2017, avšak systemizace, stejně jako služební předpis č. 13/2017, byla účinná až od 1. 1. 2018. Dále zopakovala, že služební místo žalobce nebylo zrušeno zákonným způsobem. Správní spis neobsahoval podklady, na které prvostupňové rozhodnutí odkazovalo. Odůvodnění obou správních rozhodnutí bylo kusé, nelogické, nesrozumitelné a nebylo z nich zřejmé ani to, kdo, kdy a čím rozhodl o zrušení služebního místa. Systemizace a změna organizační struktury byly provedeny účelově a diskriminačně, jejich skutečným cílem bylo zbavit se konkrétních státních zaměstnanců a provést personální změny z politických důvodů.
49. Žalovaný u jednání soudu setrval na svém stanovisku vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že pokud služební místo bylo zrušeno k 1. 1. 2018, pak den 31. 12. 2017 byl posledním dnem, kdy místo existovalo a současně posledním dnem žalobce v dané funkci. Dále poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019–70, který je možno vztáhnout i na projednávaný případ. Uvedl, že systemizace sledovala legitimní cíl, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
50. Při jednání byl žalobci dán prostor k vyjádření, v rámci kterého se žalobce soustředil na vylíčení skutečností souvisejících se čtvrtým okruhem žalobních námitek. Popsal historii svého fungování na Ministerstvu financí, zdůraznil, že systemizací účinnou od 1. 1. 2018 nebyl sledován legitimní cíl v podobě zlepšení efektivity nebo racionality služebních míst na Ministerstvu financí, ale bylo naprosto zjevné, že se jednalo o způsob, jak se zbavit lidí, kteří byli spojeni s jiným politickým směrem. V rámci této akce byla zrušena např. také sekce IT na Ministerstvu financí, která byla o několik měsíců později opět zřízena, což rovněž dokládá účelovost změn.
51. Soud neprováděl žalobcem navržené dokazování jeho osobním spisem a služebním hodnocením, jelikož skutečnosti, které mají být těmito důkazy prokázány, jsou s ohledem na níže rozvedený právní názor soudu irelevantní. Soud rovněž neprováděl dokazování listinami, označenými žalobcem na č. 1. 4 spisu, neboť tyto jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Soud neprovedl ani důkazy označené žalobcem při ústním jednání (nahrávka rozhovoru žalobce s tehdejší ministryní financí včetně orientačního přepisu rozhovoru, vyjádření premiéra A. B. (dále jen „tehdejší premiér“) pro ČT 24 k případu žalobce, výslech bývalého ministra I. P. (dále jen „tehdejší ministr financí“), výslech tehdejšího státního tajemníka v Ministerstvu financí J. S. (dále jen „tehdejší státní tajemník“), výslech tehdejšího zaměstnance Ministerstva financí J. K. (dále jen „tehdejší zaměstnanec MF“), neboť je pro posouzení důvodnosti žaloby shledal nadbytečnými.

VI. První posouzení věci Městským soudem v Praze

52. V odůvodnění rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 9Ad 10/2018–52 (dále jen „zrušený rozsudek“) městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4Ads 423/2019–70, konstatoval, že způsob schválení příslušné úpravy systemizace a organizační struktury služebního úřadu jako podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného odpovídá požadavkům

stanoveným v zákoně o státní službě. Městský soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, neboť správní orgány své závěry přezkoumatelně zdůvodnily a jejich úvahy zachycené v odůvodnění rozhodnutí mají dostatečnou oporu ve správním spisu.

53. Městský soud přisvědčil žalobci, že § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě vyžaduje, aby v době odvolání ze služebního místa toto místo již bylo zrušeno, nepostačuje, aby bylo jeho zrušení plánováno či připraveno. K úpravě systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018 došlo s účinností od 1. 1. 2018, také Seznam změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 1. 1. 2018 je výčtem k tomuto datu a služební předpis č. 13/2017 nabyt účinnosti dne 1. 1. 2018. Městský soud zdůraznil, že ke dni vydání rozhodnutí státního tajemníka žádný ze závazných podkladů pro rozhodnutí ve věcech státní služby nebyl účinný a nemohl vyvolávat právní následky. Služební místo představeného, na kterém byl zařazen žalobce, ke dni 27. 12. 2017 nepochybně existovalo. Vzhledem k jednoznačné dikci ustanovení § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě nepostačuje, aby bylo zrušení služebního místa plánováno či bylo připraveno. V projednávané věci se žalobce o tom, že bude jím zastávané služební místo zrušeno, dozvěděl až dne 28. 12. 2017, kdy prvostupňové rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s § 165 zákona o státní službě jako první úkon v řízení, osobně převzal. Organizační změna, ze které mělo vyplynout zrušení služebního místa představeného zastávaného žalobcem, ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí ani ke dni 31. 12. 2017, k němuž byly účinky odvolání žalobce ze služebního místa představeného vztaženy, účinná nebyla. K odvolání žalobce ze služebního místa představeného tak došlo dříve, než systemizace nabyla účinnosti, tedy v době, kdy služební místo, na němž byl žalobce zařazen, ještě existovalo. Podmínky pro odvolání žalobce ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě tedy nebyly splněny. Městský soud připomněl, že § 17 odst. 3 zákona o státní službě nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace, a konstatoval, že i z tohoto důvodu bylo rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa dne 27. 12. 2017 přijato v rozporu s § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. V období od 29. 11. 2017 do 22. 12. 2017 došlo ke třem úpravám již schválené systemizace, a nebyla tak vyloučena obava žalobce, že ani úprava systemizace provedená usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 není definitivní.

VII. Kasační stížnost žalovaného a její posouzení Nejvyšším správním soudem

54. NSS ke kasační stížnosti podané žalovaným zrušil rozsudkem ze dne 21. 11. 2023, č. j. 3Ads 245/2021–69 shora uvedený rozsudek Městského soudu ze dne 22. 6. 2021, č. j. 9Ad 10/2018–52 (dále jen „zrušující rozsudek“). K námitkám žalovaného (stěžovatele) týkajícím se výkladu § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě NSS uvedl, že účinky odvolání představeného z jeho služebního místa podle tohoto ustanovení nesmí nastat dříve než samotné zrušení služebního místa představeného, mohou však nastat později. Jinými slovy, musí platit, že v okamžiku, kdy nastanou účinky odvolání, již došlo ke zrušení služebního místa představeného. Nejvyšší správní soud dále poznamenal, že pokud správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobce odvolává ze služebního místa představeného dnem 31. 12. 2017, v kontextu odůvodnění jeho rozhodnutí a s ohledem na žalobci známé datum nabytí účinnosti nové systemizace a navazující změny organizační struktury to znamená, že žalobcova služba na daném služebním místě skončí uplynutím tohoto dne.
55. Nejvyšší správní soud souhlasil s žalovaným, že z hlediska zákona není podstatné, s jakým časovým předstihem se žalobce o zrušení služebního místa představeného a o svém odvolání dozvěděl. Ze zákona o státní službě ani z jiného právního předpisu nevyplývá, že by měl

odvolávaný státní zaměstnanec dostat nějaký prostor pro adaptaci na vzniklou situaci. Nejvyšší správní soud dále ve zrušujícím rozsudku zdůraznil, že státní zaměstnanec je dostatečně chráněn tím, že v případě odvolání ze služebního místa představeného má být převeden na jiné služební místo [§ 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě] nebo zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů (§ 62 odst. 1 zákona o státní službě). Pokud tedy nedojde k převedení na jiné služební místo, může být státní zaměstnanec až na dobu 6 měsíců zařazen mimo výkon služby a po tu dobu pobírat 80 % svého dosavadního měsíčního platu (§ 62 odst. 2 zákona o státní službě). Služební poměr státního zaměstnance, pokud se on sám nerozhodne jinak, tudíž pokračuje a musí trvat nejméně 6 měsíců po jeho odvolání ze služebního místa představeného, což je podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně dlouhá doba k tomu, aby si státní zaměstnanec našel jiné vhodné služební místo, případně místo mimo státní službu.

56. NSS proto závěrem zrušujícího rozsudku konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 12. 2017, jímž byl žalobce uplynutím dne 31. 12. 2017 odvolán ze služebního místa představeného, které bylo zrušeno v důsledku nové systemizace a navazující změny organizační struktury účinných od 1. 1. 2018, není v rozporu s § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Právní názor městského soudu, že podmínky tohoto ustanovení nebyly splněny, neboť jednou z nich je, aby služební místo v okamžiku vydání rozhodnutí o odvolání státního zaměstnance již bylo zrušeno, tak dle NSS není správný.
57. Právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

VIII. Řízení u Městského soudu v Praze po zrušujícím rozsudku NSS

58. Při jednání konaném dne 28. 2. 2024 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupkyně žalobce uvedla, že trvá na všech důkazech navrhovaných od počátku řízení. Žalovaný k důkazním návrhům žalobce konstatoval, že je považuje za nadbytečné. Soud jednání za účelem zajištění účasti žalobce, jehož účastnický výslech byl rovněž navrhován, a z důvodu rozhodnutí o zbývajících důkazních návrzích odročil.
59. K odročenému jednání konanému dne 17. 4. 2024 byl předvolán žalobce, jenž se z účasti u předchozího jednání omluvil, a dále jako svědci na základě návrhu žalobce byli předvoláni k výslechu a vyslechnuti tehdejší ministr financí, tehdejší státní tajemník a tehdejší zaměstnanec MF. Pro stručnost, přehlednost a věcnost soud uvádí v písemném vyhotovení rozsudku pouze pasáže z jejich výpovědí, které mohou mít relevanci k nyní posuzované věci či k dokreslení nyní posuzovaných skutečností.
60. Z výslechu žalobce soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce byl v roce 2014 jmenován do funkce náměstka pro řízení sekce majetku státu jakožto nominant KDU-ČSL. Vztah žalobce s tehdejšími premiéry byl z počátku „poměrně slušný“. Později se však začaly vyskytovat zásadní rozepře, především ohledně činnosti Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových v oblasti odprodeje některých nemovitostí. Dále žalobce uvedl, že tehdejší ministr financí se poměrně pravidelně scházel se svým tehdejšími premiéry, přičemž několikrát tehdejší ministr financí žalobce upozornil na to, že tehdejší premiér na něj tlačí, aby se žalobce zbavil, což podle jeho vlastních slov tehdejší ministr financí odmítal, neboť byl s prací žalobce spokojený. Žalobce dále uvedl, že jeho součinnost s tehdejší ministryní financí (která před svým působením na pozici ministryně vedla na Ministerstvu financí sekci 05 – Daně a cla – pozn. soudu) byla velmi špatná. Z výpovědi žalobce soud dále zjistil, že tehdejší státní tajemník žalobce na podzim roku 2017 upozornil, že tehdejší premiér dal

pokyn k tomu, aby se žalobce jakýmkoli způsobem zbavil. Žalobce dále shrnul průběh jednání ze dne 13. 12. 2017 mezi tehdejší ministryní financí, tehdejším státním tajemníkem a žalobcem. Následně žalobce vymezil, že o rozhodnutí o jeho odvolání ze služebního místa představeného se poprvé dozvěděl od tehdejšího státního tajemníka, který mu předal prvostupňové rozhodnutí a sdělil žalobci, že se mu nepodařilo tehdejší ministryni financí žádným způsobem obměkčit. Žalobci byla nabídnuta jiná místa, na konkrétní služební místa si již nevzpomněl. Následně žalobce konstatoval, že syn čelního manažera z holdingu A. byl instalován do funkce náměstka (nově zřízené sekce 09 – pozn. soudu) a po nějaké době se zjistilo, že výkon takto robustní sekce s nesouvisejícími agendami byl pro jednoho náměstka – vrchního ředitele sekce neúnosný a sekce byla se stejným odůvodněním zvýšení efektivity rozdělena. Žalobce závěrem uvedl, že tehdejší premiér měl jmenný seznam osob, kterých se chtěl systemizací zbavit – náměstci, kteří byli původně nominováni za KDU-ČSL. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, na MF byl nominantem za KDU-ČSL.

61. Z výsledku tehdejšího ministra financí soud nezjistil žádné relevantní skutečnosti vztahující se k projednávané věci, zejm. k usnesení č. 895 a ke služebnímu předpisu č. 13/2017, neboť svědek si na projednávání systemizace pro rok 2018 nepamatoval a vůbec o ní nevěděl. Tehdejší ministr financí uvedl, že neměl důvod vyhrazovat se negativně k práci žalobce. Dále konstatoval, že tehdejší premiér neměl s Ministerstvem financí nic společného, proto s ním tehdejší ministr financí žádné věci nekonzultoval.
62. Z výsledku tehdejšího státního tajemníka soud zjistil, že úprava systemizace provedená usnesením č. 895 nebyla změna, která by měla standartní dlouhodobou přípravu, ale byla reálně změnou mezi dvěma vládami, kdy jedna nedostala důvěru a druhá přicházela. Na dotaz k práci žalobce tehdejší státní tajemník uvedl, že nemůže vytknout asi vůbec nic. *„Byl to komunikativní náměstek. Co se týká vztahu se služebním orgánem bezproblémový.“* Následně tehdejší státní tajemník popsal průběh přípravy systemizace a uvedl, že *„standartně se systemizace k 1. 1. daného roku začíná reálně připravovat ... s finalizací rozpočtu, to znamená léto toho předchozího roku nebo toho roku, ve kterém předkládáte tu změnu, aby byla od 1. 1. účinná.“* K dotazu na soulad úpravy systemizace s rozpočtem tehdejší státní tajemník uvedl, že rozpočet se schvaluje jako rámcová čísla za kapitolu, což znamená, že služební úřad má za předpokladu dodržení dalších pravidel v hranicích těchto rámcových čísel jistý manévrovací prostor. Na otázku ohledně podnětu k úpravě systemizace schválené usnesením č. 895 tehdejší státní tajemník uvedl, že si žádný konkrétní impuls nepamatuje, ale že za něj by bylo preferováno, kdyby se na poslední chvíli žádná systemizace na konci roku ve vypjatých časových lhůtách nečinila. Dále tehdejší státní tajemník uvedl, že tehdejší ministryně financí měla heslo *„hodně indiánů málo náčelníků“* a na Ministerstvu financí byla dlouhodobá snaha zužovat strukturu ve smyslu rušení malých oddělení. Následně tehdejší státní tajemník vymezil, že státní tajemník připravuje systemizaci, ale zároveň to ne nutně znamená, že s ní musí stoprocentně souhlasit. K dotazu, zda s úpravou systemizace souhlasil uvedl: *„[ř]eknu vám to na nějaké alegorii. Když se mě jeden bývalý ministr zeptal, jestli jako budu řídit další sekci v pořadí už třetí na jiném ministerstvu, tak jsem měl taky jenom dvě možnosti. Bud' souhlasit anebo odejít.“* Dále uvedl, že státní tajemník kontroluje zákonné požadavky na systemizaci a na její budoucí dopady a změny. Na další otázky ke vztahu tehdejší ministryně financí a žalobce tehdejší státní tajemník uvedl, že si neuvědomuje žádný otevřený konflikt z doby, kdy byla tehdejší ministryně financí náměstkyní a žalobce byl náměstek. Tehdejší státní tajemník rovněž vyjádřil svoji preferenci, že méně náměstků je lepší než více náměstků. Na schůzku tehdejšího státního tajemníka s tehdejším premiérem (viz výpověď žalobce), po které měl tehdejší státní tajemník informovat žalobce, si tehdejší státní tajemník

nevzpomněl. K otázce na časovou náročnost systemizací uvedl, že rozdíl v časové náročnosti jde ruku v ruce s množstvím změn, které se v daném dodatku dělají, kdy první systemizace je vždycky největší a nejnáročnější. Je nejobsáhlejší ve smyslu, že se musí připravit a projít všechna služební místa. Naproti tomu další, dodatkové systemizace obsahující změnu na jednom služebním úřadu, jsou samozřejmě diametrálně jednodušší. Úprava systemizace schválená usnesením č. 895 proběhla dle tehdejšího státního tajemníka i přes její rychlost v souladu s právními předpisy.

63. Z výsledku tehdejšího zaměstnance MF a písemného doplnění jeho výsledku ze dne 19. 4. 2024 soud zjistil, že dle tehdejšího zaměstnance MF byla spolupráce tehdejšího premiéra a žalobce vnímána zprvu jako „*velice pohodová*“. Od chvíle, kdy na Ministerstvo financí nastoupila tehdejší ministryně financí se dle bývalého zaměstnance MF situace zhoršila a začaly se objevovat kauzy, které bývalý zaměstnanec MF označil za jednoznačně korupční. Dále soud zjistil, že na schůzku mezi žalobcem, tehdejší ministryní financí a tehdejším státním tajemníkem vybavil žalobce nahrávacím zařízením právě tehdejší zaměstnanec MF, který se ale schůzky dne 13. 12. 2017 sám osobně neúčastnil, pouze na ni žalobce dovedl. Tato schůzka proběhla dle bývalého zaměstnance MF kolem desáté hodiny večerní v den jmenování tehdejší ministryně financí do funkce. Ostatní skutečnosti uvedené tehdejším zaměstnancem MF při výsledku se týkaly jednak dopadu úpravy systemizace na jeho osobu, dozvěděl se je pouze zprostředkovaně nebo neměly pro nyní posuzovanou věc relevanci.
64. Při jednání dne 26. 4. 2024 soud provedl další žalobcem navržené důkazy: listinný důkaz informací o aktuální organizační struktuře Ministerstva financí dostupné na webových stránkách Ministerstva financí – založené na č. 1. 103-107 soudního spisu, důkaz audiozáznamem z jednání dne 13. 12. 2017 mezi tehdejší ministryní financí, tehdejším státním tajemníkem a žalobcem a důkaz audiozáznamem vyjádření tehdejšího premiéra v ČT24 dne 18. 12. 2017.
65. Tehdejší premiér v záznamu z ČT24 ze dne 18. 12. 2017 uvedl, že „*problém je, že tam nebyl zvládnut ten klíčový projekt ... monitorovací systém toho hazardu, a to je samozřejmě velká chyba a právě ... to byla odpovědnost pana náměstka.*“
66. V audiozáznamu z jednání ze dne 13. 12. 2017 mezi tehdejší ministryní financí, tehdejším státním tajemníkem a žalobcem tehdejší ministryně financí uvedla: „*snížím počty sekcí, a to o dvě. Zruším sekci IT, která je stejně dlouhodobě neobsazená a jak funguje je k ničemu, a že zruším sekci 03, kterou řídíte, a to z jasných důvodů, protože ta sekce, jak se jeví, je splená z nesourodých agend. Já osobně si myslím, že hazard patří systémově spíš do sekce 05 a provázat to s touto agendou vidím jako smysluplné. Co se týče těch dalších agend, které tam máte, majetek a ekologické věci, tak si myslím, že to jsou předně právní věci.*“ Dále tehdejší ministryně financí vymezila, že bude vypsáno „*výběrové řízení na obsazení náměstka této nově vzniklé sekce. Dostanete šanci přihlásit se vy, dostane šanci se přihlásit pan kolega L. a kdokoli v třetí, čtvrtý, pátý, šestý. Takže toto já jsem se rozhodla udělat a teď jde o to, abychom se domluvili na vašem dalším uplatnění. Já jsem se rozhodla, že pověřím řízením té sekce pana kolegu L., do vypsání výběrového řízení, [...] a chci se domluvit s vámi, protože vaše místo tím pádem zaniká v důsledku této organizační struktury.*“ Na dotaz tehdejšího státního tajemníka ohledně možné modifikace uvedeného záměru v čase tehdejší ministryně financí tuto možnost zavrhl. Žalobce uvedl, že „*sekce právní, která tady vznikla, se vyčlenila z mé sekce. To znamená, že to, co nyní považujete za špatně poskládaný, bylo vyčleněno ze sekce 03. To znamená, odbor 64 vznikl z odboru 45 a odbor 43 byl samostatně v sekci. Účelovost je z toho naprosto zřejmá.*“ Tehdejší ministryně financí zdůvodnila, že „*hazard vím, že musí přijít do daňové sekce, aby se dostal*

mezi lidmi, kteří o tom něco vědí [...] Jsou to spojené nádoby, celní a finanční správa musí spolupracovat s odborem 34, musí si vyměňovat informace a musí být v jedné skupině. Do toho se samozřejmě zapojí odbor 32 a já vidím v tom jedinou šanci na posun. [...] Takže pro mě byl klíčový hazard. Když ten hazard teda vezmu a dám ho do jiné sekce, což prostě vím, že udělat musím, tak tam zůstává majetek, a to už pro mě nemá smysl, zvlášť pokud máme zefektivnit řízení na ministerstvech, aby ten majetek zůstával v jedné sekci a aby tady byla takhle maličká sekce vedle obrovských sekcí, jako je daňová a rozpočtová sekce. Takže ji prostě dám do sekce právní. A vypíšu regulérně a poctivě výběrové řízení.“ Tehdejší ministryně financí nabídla žalobci pozici uvolněného zástupce náměstka a konstatovala: „umím si představit, že byste prostě byl dvojkou někoho jiného a tomu pomohl. [...] Můžete se přihlásit do výběrového řízení, neznámá to, že byste ho nemohl dělat dál, kdybyste neprošel výběrovým řízením, nabízím vám stejný plat a nabízím vám řidiče. [...] Za to bych chtěla jedinou věc, abyste panu pověřenému náměstkovi pomohl s těmi agendami. Pokud to odmítnete, tak to budu také respektovat, ale já si myslím, že byste se neměl unáhlout.“

67. Soud neprováděl další žalobcem navržené dokazování, jelikož skutečnosti, které měly být těmito dalšími navrženými důkazy prokázány, se nevztahují k žalobou napadenému rozhodnutí, ale zejména k průběhu výběrového řízení na pozici náměstka nově vzniklé sekce 09 (tj. důkazy: *Informace o vyhlášení výběrových řízení na služební místa na MF, Dopis náměstkovi ministra vnitra pro státní službu ze dne 30. 12. 2017 a Odpověď náměstka ministra vnitra pro státní službu, č. j. MV-1876-5/OSK-208 ze dne 29. 1. 2018, Print screen vlastností služebního předpisu státního tajemníka*). Dále se jednalo o důkazy, které nebyly pro posouzení věci relevantní, neboť žalobce nebyl ze služebního místa představeného odvolán z důvodu nespokojenosti s výkonem jeho práce, ale z důvodu zrušení služebního místa, které zastával (důkazy: *Služební hodnocení žalobce ze dne 27. 3. 2018 a Přehled přidělených stížností a podnětů*). Konečně soud neprovedl ani důkazy, které se s ohledem na důkazy již provedené staly nadbytečnými (tj. zejména *e-mail žalobce tehdejší ministryni financí ze dne 18.12.2017 a orientační přepis záznamu jednání ze dne 13.12.2017*).
68. Soud v projednávané věci vyšel mimo shora uvedené provedené důkazy rovněž z podkladů obsažených ve správním spise, včetně listin předložených žalovaným správním orgánem dne 24. 4. 2024, které soud považoval za doplnění spisového materiálu, a proto z nich jako ze spisového materiálu vycházel (*úřední záznam sepsaný žalobcem ze dne 9. 11. 2017, č. j. MF-30432/2017/03-1; neanonymizované úplné znění dokumentu označeného jako „Seznam změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 01.01.2018 – Dodatek č.3“; organizační strukturu Ministerstva financí platná ke dni 31.12.2017 – organigram a komentář k návrhu systemizace služebních a pracovních míst MF s účinností od 1. 1. 2023*). Jelikož správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS), soud neprovedl ani žalobcem navržené listiny, které jsou součástí spisové dokumentace, nebo listiny, které jsou volně přístupné z veřejných zdrojů.
69. V rámci závěrečných řečí zástupkyně žalobce zopakovala celý průběh dokazování a shrnula, co dle jejího názoru z provedených důkazů vyplývá. Závěrem navrhla napadené rozhodnutí zrušit.
70. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť žalobce mj. neunesl důkazní břemeno ohledně svých tvrzení.

71. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před služebními orgány obou stupňů v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
72. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
73. Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu financí ze dne 22. 12. 2015, č. j. MF-56821/2015/3002-3, byl žalobce jmenován na služební místo č. 2 představeného – náměstka pro řízení sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí zařazené do 16. platové třídy, v oborech služby Hospodaření s majetkem státu a jeho privatizace, Loterie a jiné podobné hry, Legislativa a právní činnost a Veřejné investování a zadávání veřejných zakázek.
74. Usnesením vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017 byla schválena systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018. Předtím, než tato systemizace nabyla účinnosti (1. 1. 2018), došlo ke třem jejím úpravám, a to usnesením vlády č. 821 ze dne 29. 11. 2017, č. 874 ze dne 6. 12. 2017 a č. 895 ze dne 22. 12. 2017 – pro nyní posuzovanou věc zásadní úprava systemizace.
75. Dne 22. 12. 2017 přijal správní orgán I. stupně služební předpis č. 13/2017, kterým se stanoví organizační struktura Ministerstva financí účinná od 1. 1. 2018, přičemž v bodě I. 18. se ruší sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí.
76. Dne 27. 12. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MF- 35221/2017/3002-3, kterým podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě ke dni 31. 12. 2017 odvolal žalobce ze služebního místa představeného. Předmětné prvostupňové rozhodnutí si žalobce osobně převzal dne 28. 12. 2017.
77. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
78. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy:
79. Podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě *ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného.*
80. Podle § 17 odst. 1 zákona o státní službě *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad*
 - a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami,
 - b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami,
 - c) objem prostředků na platy státních zaměstnanců,
 - d) počet služebních míst, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytným požadavkem státní občanství České republiky,

e) počet služebních míst, u kterých se stanoví zákaz se po skončení služebního poměru přímo nebo nepřímě podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem v oboru, který je shodný s příslušným oborem služby, nebo být v pracovním nebo obdobném poměru k podnikateli v takovém oboru.

81. Podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. Při vypracování návrhu systemizace ministerstva nebo jemu podřízeného služebního úřadu se postupuje v součinnosti s příslušným členem vlády, v případě systemizace Úřadu vlády v součinnosti s vedoucím Úřadu vlády, a pokud jde o část systemizace týkající se státních zaměstnanců zařazených v útvaru podřízeném členovi vlády, s tímto členem vlády. V případě Ministerstva vnitra návrh systemizace vypracovává státní tajemník v součinnosti s ministrem vnitra, a pokud jde o část systemizace týkající se sekce pro státní službu, též v součinnosti s náměstkem pro státní službu; návrh systemizace předkládá státní tajemník.
82. Podle § 17 odst. 3 zákona o státní službě systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.
83. Podle § 18 zákona o státní službě změna systemizace poté, co nabyla účinnosti, je-li jejím důsledkem změna počtu služebních míst, objemu prostředků na platy státních zaměstnanců nebo změna platové třídy státního zaměstnance o více než jednu třídu dolů nebo o dvě třídy nahoru, je přípustná, jen dojde-li ke změně působnosti správního úřadu nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena; ustanovení § 17 odst. 2 a 3 se použije obdobně.
84. Podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.
85. Podle § 19 odst. 2 zákona o státní službě nedojde-li v důsledku schválení organizační struktury nebo její změny ke skončení služebního poměru nebo odvolání ze služebního místa představeného, schvaluje organizační strukturu nebo její změnu státní tajemník nebo služební orgán v nadřízeném služebním úřadu, a není-li nadřízený služební úřad, vedoucí služebního úřadu.
86. Podle § 165 odst. 1 zákona o státní službě vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru.
87. V prvé řadě soud ověřil, zda rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s., nadto žalobce v žalobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítal. Soud proto nejprve vypořádal námitky uvedené pod třetím žalobním bodem, kterými žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné a nepřesvědčivé odůvodnění.
88. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci

účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). K uvedenému soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 - 76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1Afs 92/2012 - 45, bod 28). Judikatura správních soudů setrvale vykládá, že nepřezkoumatelné je zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamena, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

89. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k rozhodnutí prvostupňovému nicméně městský soud nepřezkoumatelnost v tom smyslu, jak ji definuje shora citovaná judikatura, neshledal. Správní orgány své závěry přezkoumatelným způsobem zdůvodnily a opřely je o úvahy, které byly zachyceny v odůvodnění rozhodnutí. Tyto úvahy mají podle přesvědčení soudu dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud proto žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí neshledal.
90. Ve třetí žalobní námitce žalobce dále poukazoval na vady řízení, která mohly způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. K části námitky týkající se procesních vad spočívajících až v dodatečném vytvoření správního spisu nenalezl soud žádné podklady, ze kterých by vytykána vada vyplývala a ani sám žalobce k tomuto svému tvrzení nic dalšího nedokládá a neuvádí. Naproti tomu správní spis obsahuje záznam o nahlížení účastníka správního řízení do správního spisu ze dne 29. 12. 2017, č. j. MF-35221/2017/3002-6, proto s ohledem na zásahu presumpce úplnosti správního spisu uzavírá, že nic nenásvědčuje žalobcově pochybnosti, že téhož dne správní spis teprve vznikl.
91. K tvrzení žalobce, že se z důvodu neseznámení s kompletním obsahem spisu nemohl proti prvostupňovému rozhodnutí bránit rovněž není na místě, neboť se proti němu bránil podáním obsahově bohatého a kvalitního odvolání, které obsahuje v zásadě shodnou argumentaci jako nyní projednávaná žaloba. Je nepochybné, že pokud by nekompletní spisová dokumentace znamenala, že se žalobce s chybějícími dokumenty neseznámil, jistě by se s nimi seznámil před podáním žaloby. Vzhledem k téměř totožnému obsahu odvolacích a žalobních námitek je tak nasnadě, že žalobci byly před vyhotovením obou podání známy tytéž podklady. Žalobce se evidentně před podáním odvolání seznámil jak s usnesením č. 895, tak se služebním předpisem č. 13/2017. Dodatek č. 3 obsahem spisové dokumentace dle záznamu o nahlížení účastníka správního řízení do správního spisu ze dne 29. 12. 2017, č. j. MF-35221/2017/3002-6, byl.

92. Žalobce dále ve třetí skupině žalobních námitek namítal, že prvostupňové rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení a nebyla mu tak dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K uvedenému soud poukazuje na § 165 odst. 1 zákona o státní službě, dle kterého může být vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (až na tam uvedené výjimky). Z prvostupňového rozhodnutí je evidentní, proč, jak a k čemu správní orgán I. stupně dospěl, což je zjevné i z podaného odvolání, kterým žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí obsáhle brojil. Ani tato část třetí skupiny žalobních námitek proto není důvodná.
93. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce uvedenému v *první skupině žalobních námitek*, že mu není zřejmé, kdy, jak a na základě jakého úkonu bylo jeho služební místo zrušeno. Ze všech podání žalobce, jak v soudním, tak i ve správním řízení, je zřejmé, že si je žalobce zcela jednoznačně vědom, proti jakému aktu a z jakého důvodu brojí.
94. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že usnesením vlády ze dne 22. 12. 2017 č. 895 byl schválen s účinností od 1. 1. 2018 návrh systemizace služebních a pracovních míst v Ministerstvu financí podle ustanovení § 17 zákona o státní službě a Seznamem změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 01.01.2018 - Dodatek č. 3, č. j. MF-11083/2017/3002-40, došlo ke zrušení služebního místa představeného, na které byl žalobce jmenován; podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě byl žalobce dnem 31. 12. 2017 odvolán ze služebního místa představeného č. 2, vrchní ministerský rada - náměstek pro řízení sekce 03 - MAJETEK STÁTU v Ministerstvu financí.
95. Z prvostupňového rozhodnutí lze proto seznat, že podkladem pro prvostupňové rozhodnutí byl Dodatek č. 3 a úprava systemizaci schválená usnesením č. 895. Soud při přezkumu rozhodnutí správních orgánů vychází ze zásady, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí napadeného tvoří jeden celek. Dle ustálené judikatury NSS je správní řízení „ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada znamená, že řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady (ve svém komplexu). Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek ze dne 15. 3. 2017, čj. 5 Azs 270/2016-39). V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012-66), případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. To platí tím spíše, když odvolací orgán vychází ze stejného spisového materiálu, resp. stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Azs 86/2017-33)“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 459/2018-26). Žalovaný byl proto v souladu s rozsudkem NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48 „oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80).“

96. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí i přes zjevnou obsahovou stručnost ob stojí, a to právě ve spojení s napadeným rozhodnutím, které stručnou formulaci důvodů odvolání žalobce ze služebního místa představeného obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí rozvedlo a náležitě zdůvodnilo. Pokud je tedy v prvostupňovém rozhodnutí užitá nepřesná formulace, že: „[s]eznamem změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 01.01.2018 - Dodatek č. 3, č. j. MF-11083/2017/3002-40 bylo služebním orgánem konkrétně vymezeno, že v důsledku shora uvedeného schválení systemizace na rok 2018 se s účinností ke dni 31.12.2017 ruší výše uvedené služební místo představeného, na kterém je státní zaměstnanec jmenován.“, byla tato nepřesnost napravena následně v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný upřesnil, že „[v] důsledku vládou schválené systemizace účinné k 1.1.2018 došlo ke změně organizační struktury Ministerstva financí, která byla promítnuta do služebního předpisu č. 13, kterým se v bodě I. 18. ruší sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí, čímž dochází ke zrušení služebního místa náměstka pro řízení sekce 03 - Majetek státu Ministerstva financí, na kterém byl účastník řízení jmenován.“ Je proto zcela evidentní, na základě jakých podkladů správní orgány o odvolání žalobce ze služebního místa představeného rozhodly.
97. V první řadě bylo rozhodnuto na základě usnesení č. 895, kterým byla schválena úprava systemizace, v němž se konstatuje, že Vláda „schvaluje s účinností od 1. ledna 2018 úpravu systemizace služebních a pracovních míst schválené usnesením vlády ze dne 23. října 2017 č. 737, ve znění úprav schválených usneseními vlády ze dne 29. listopadu 2017 č. 821 a ze dne 6. prosince 2017 č. 874, **podle části III materiálu čj. 1316/17;**“ (zdůraznění doplněno soudem). Součástí spisové dokumentace je dokument nazvaný „III. Návrh na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. ledna 2018“. Žalobci lze přisvědčit, že v tomto dokumentu absentuje označení čj. 1316/17. Jakkoliv je však tento nedostatek tristní, o to více, pokud jde o dokument, který tvoří součást usnesení vrcholného orgánu moci výkonné, je z jeho obsahu zřejmé, že jde právě o část „III materiálu čj. 1316/17“.
98. Zákonností a způsobem schválení systemizace usnesením č. 895 se zdejší soud již zabýval v rozsudku ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11 Ad 17/2018-66, který byl přezkoumán a nezměněn Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). Rovněž NSS v něm jednoznačně vychází z teze, že část III. materiálu čj. 1316/17 je skutečně dokument nazvaný „III. Návrh na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. ledna 2018“ (viz například body [54], [55], [63] tohoto rozsudku).
99. V dokumentu „III. Návrh na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. ledna 2018“ je v části vztahující se k Ministerstvu financí uvedeno, že „[h]lavní změnou v Ministerstvu financí je **redukce původních osmi sekcí na šest**. V důsledku těchto úprav současně dochází k přeskupení nižších organizačních útvarů. Hlavním přínosem navrhovaných změn je racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivity řízení, a to se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend.“ (zdůraznění doplněno soudem). Dále je v tomto dokumentu patrná i odpověď na námitku žalobce vztahující se k dalšímu působení zaměstnanců zařazených do sekretariátů rušených sekcí, kdy je na str. 10 konstatováno „[s]lužební místa a místa v režimu zákoníku práce zařazená v sekretariátech rušených organizačních útvarů budou včetně zaměstnanců převedena do existujících sekretariátů nebo do sekretariátů nově zřizovaných.“ Z tabulky na konci části vztahující se k Ministerstvu financí je rovněž evidentní, že dojde ke snížení služebních míst představených v platové třídě 16 o dva. Z příloh č. 1 a č. 2 systemizace (tabulky, které doložil i sám žalobce k podané žalobě) je zřejmé, že konečný počet osob zařazených v 16. platové třídě bude nově 6. Z uvedeného lze

proto snadnou matematickou operací vyvodit závěr, že před systemizací schválenou usnesením č. 895 bylo služebních míst představených 8 – tedy stejně jako původní počet sekcí, v jejichž čele stojí právě představení odměňovaní v platové třídě 16. Vzhledem k redukci o dvě tyto sekce a tomu odpovídající redukci představených v 16. platové třídě, je výsledný počet osob zařazených v 16. platové třídě 6.

100. Další dokument, na který je odkazováno v prvostupňovém rozhodnutí, je Dodatek č. 3. V Dodatku č. 3 je v části nazvané „Sekce 03:“ pod bodem 2) uvedeno, že dochází ke „*zrušení 1 SM č. 2 náměstka pro řízení sekce 03 v PT 16.*“ Ve spojení s rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu financí ze dne 22. 12. 2015, č. j. MF-56821/2015/3002-3, ve kterém je uvedeno, že žalobce byl jmenován na **služební místo č. 2** představeného – náměstka pro řízení **sekce 03** - Majetek státu v Ministerstvu financí zařazené do **16. platové třídy** (zdůraznění doplněno soudem) je evidentní, že bodem 2) je zrušeno právě služební místo (SM) žalobce.
101. Konečně posledním podkladem pro odvolání žalobce ze služebního místa představeného je služební předpis č. 13/2017 ze dne 22. 12. 2017, kterým se stanoví organizační struktura Ministerstva financí – tj. organizační změna. Pod bodem 18. části I. této organizační změny je uvedeno „*Sekce 03 – Majetek státu se zrušuje.*“ Žalobci je možné přisvědčit v tom směru, že ve služebním předpisu č. 13/2017, kterým v návaznosti na schválenou systemizaci došlo ke změně organizační struktury ministerstva, není výslovně uvedeno, která služební místa se zrušují. Tvrzení žalobce, že zrušením sekce nedošlo ke zrušení služebního místa představeného této sekce však není správné. Jednak je zcela logické, že pokud představený zastával pozici náměstka dané sekce (sekce 03), zaniká spolu se sekcí (03) i služební místo tohoto náměstka (náměstka sekce 03). Uvedené je jednoznačné i z organigramů, které jsou uvedeny v části II. služebního předpisu č. 13/2017: „*[g]rafické znázornění organizační struktury Ministerstva financí je uvedeno v příloze č. 1 až 8 tohoto služebního předpisu.*“. Z prvního grafického znázornění organizační struktury je co do počtu sekcí evidentní jejich počet, a to šest. Jsou zde vymezeny sekce: 04, 05, 06, 07, 08 a 09. U každé sekce je v organigramu rovněž uveden náměstek pro řízení sekce. Vzhledem k tomu, že v organigramu není obsažena sekce 03, není zde logicky ve „vzduchoprázdnu“ uveden ani náměstek pro řízení sekce 03. Je tedy jednoznačně patrné, že žalobcem zastávané služební místo již v nové organizační struktuře ministerstva není vůbec zařazeno.
102. Soud v tomto směru nad rámce shora uvedeného rovněž odkazuje na dokument „*Komentář k návrh 3. úpravy systemizace k 1. lednu 2018*“, kde je na str. 2 poznamenáno, že v „*důsledku sloučení sekce 02 – Právní a sekce 03 – Majetek státu do nově vzniklé sekce 09 – Právní a majetek státu budou realizovány následující úkony: Zrušení organizačních útvarů – sekce 02 – Právní a sekce 03 – Majetek státu.*“ Dále je v tomto dokumentu na str. 7 konstatováno, že dochází „*ke zrušení celkem 12 služebních míst představených: 3 místa náměstků pro řízení sekce: NM 02 (č. 3044 obsazené), NM 03 (č. 2 obsazené); NM 09 (č. 3371 volné)*“ (zdůraznění doplněno soudem).
103. Soud dále podotýká, že schvalování systemizace a její promítání do organizační struktury služebního orgánu jsou těsně provázané úkony. Vztah mezi nimi, jak poměrně trefně poznamenává komentář k zákonu o státní službě (viz Pichrt, J. a kol. *Zákon o státní službě. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, komentář k § 19, dostupný v ASPI) připomíná v určitém ohledu „vztah mezi vejcem a slepicí“ („*otázka, zda je primární systemizace nebo organizace [je] obdobná otázce o vejci a slepicí*“).
104. Soud v nyní posuzované věci nemá pochyb o tom, že na základě systemizace a související změny organizační struktury ministerstva došlo s účinností od 1. 1. 2018 ke zrušení sekce 03

- Majetek státu v Ministerstvu financí a ke zrušení služebního místa č. 2 náměstka pro řízení sekce 03, tj. služebního místa žalobce. Shora předestřené žalobní tvrzení je proto dle závěru soudu nedůvodné.

105. V poslední části prvního okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě vyžaduje, aby v době odvolání ze služebního místa toto místo již účinným způsobem zrušeno bylo, nejen aby bylo zrušení plánováno či připraveno. K této problematice uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku (bod [35]) *„že pokud státní tajemník rozhodl, že se žalobce odvolává ze služebního místa představeného dnem 31. 12. 2017, v kontextu odůvodnění jeho rozhodnutí a s ohledem na žalobci známé datum nabytí účinnosti nové systemizace a navazující změny organizační struktury to znamená, že žalobcova služba na daném služebním místě skončí uplynutím tohoto dne.“* Z tohoto důvodu byl naplněn výklad předestřený ve zrušujícím rozsudku (bod [30]), kde NSS konstatoval, že *„§ 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě je třeba vykládat tak, že účinky odvolání představeného z jeho služebního místa podle tohoto ustanovení nesmí nastat dříve než samotné zrušení služebního místa představeného, mohou však nastat později. Jinými slovy, musí platit, že v okamžiku, kdy nastanou účinky odvolání, již došlo ke zrušení služebního místa představeného. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu daného ustanovení a zároveň není v rozporu s jeho doslovným zněním, neboť zohledňuje minulý čas slovesa „došlo“, pouze jej nevztahuje k okamžiku vydání rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, nýbrž logicky k okamžiku, kdy nastanou účinky tohoto odvolání a odvolaný státní zaměstnanec přestává vykonávat službu na zrušeném služebním místě.“* S odkazem na vázanost městského soudu právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS není ani tato část první žalobní námitky důvodná.
106. Druhou skupinou žalobních námitek žalobce napadal nezákonný způsob provedené úpravy systemizace usnesením č. 895 a nezákonný způsob provedené změny organizační struktury služebním předpisem č. 13/2017.
107. Povahou systemizace a procesem jejího přijetí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018–45. Podle uvedeného rozhodnutí by bylo v rozporu s garancemi vyplývajícími pro státní zaměstnance z čl. 79 odst. 2 Ústavy a čl. 21 odst. 4 LZPS, pokud by nebylo možné přezkoumat nejen zákonnost samotného rozhodnutí ve věcech služby zasahujících do práva veřejnou funkci vykonávat, ale také zákonnost postupů, které jeho vydání předcházely. Jako vhodný pro účely přezkoumání systemizace či změny organizační struktury služebního úřadu se jeví institut zakotvený v § 75 odst. 2 větě druhé s. ř. s., podle něhož byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumává soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Systemizace totiž ve spojení s organizační strukturou služebního úřadu představují podklady pro další rozhodování služebních orgánů, které jsou jimi vázány při rozhodování o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě nebo o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Nejvyšší správní soud tak v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018–45 k dospěl závěru, že systemizace a organizační struktura služebního úřadu schválené podle § 17 a § 19 zákona o státní službě jsou závaznými podklady pro rozhodnutí ve věcech státní služby, které soud přezkoumává v souladu s § 75 odst. 2 větou druhou s. ř. s. v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí.
108. Rozsahem přezkumu těchto podkladových úkonů se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, v němž konstatoval, že *„... zákon o*

státní službě tedy představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit. V tom se zákon o státní službě neodlišuje od znění § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, podle něhož musí být voják propuštěn ze služebního poměru, pokud pro něho není v důsledku organizačních změn jiné služební zařazení. Také podle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), může být dána výpověď zaměstnanci, stane-li se nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo o jiných organizačních změnách. ... I přes tyto drobné odlišnosti je nicméně zřejmé, že k zániku dosavadních služebních míst představených a dalších státních zaměstnanců a v určitých případech také jejich samotného služebního poměru dochází v důsledku organizačních opatření za obdobných podmínek jako u vojáků z povolání nebo zaměstnanců v pracovním poměru. Není proto žádný důvod, aby správní soudy přezkoumávaly systemizaci a organizační strukturu služebního orgánu jako závazné podklady pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě a rozhodnutí o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona v širším rozsahu, než jak jej vymezila citovaná judikatura správních a civilních soudů ve vztahu k obdobným institutům podle zákona o vojácích z povolání a zákoníku práce.“ V posledně citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uzavřel, že v rámci přezkumu příslušného rozhodnutí vlády České republiky o systemizaci a navazujícího služebního předpisu jsou správní soudy oprávněny toliko posoudit, zda byly podkladové úkony schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Takto vymezený rozsah přezkoumání závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odpovídá roli vymezené správním soudům. Jejich úkolem totiž není hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřipustně zasahoval do prostoru vymezeného výkonné moci.

109. S ohledem na shora vyslovené se soud předně zabýval částí druhé žalobní námitky vztahující se ke změně systemizace provedené usnesením č. 895. Z obsahu správního spisu vyplývá, že usnesením vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017 byla podle § 17 zákona o státní službě schválena s účinností od 1. 1. 2018 systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018. Ještě před účinností této systemizace došlo k jejím třem úpravám, a to vládními usneseními č. 821 ze dne 29. 11. 2017, č. 874 ze dne 6. 12. 2017 a č. 895 ze dne 22. 12. 2017.
110. Naposledy uvedené usnesení vlády České republiky odkazuje na část III materiálu č. 1316/17. V něm se uvádí, že návrhem na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2018 se mění dosud neúčinná systemizace schválená předchozími třemi vládními usneseními.
111. K námitce žalobce, že systemizace byla schválena vládou, které nebyla vyslovena důvěra, NSS v rozsudku, kterým přezkoumával rozsudek zdejšího soudu č. j. 11Ad 17/2018-66 (a nezměnil jej) uvedl, že: „[ú]pravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 nelze považovat za nezákonnou ani kvůli tomu, že byla schválena vládou České republiky bez důvěry, kterou později v Poslanecké sněmovně ani nezískala. Příslušný čl. 62 písm. d), čl. 68 a čl. 73 Ústavy nikterak neomezují vládu po přijetí její demise prezidentem republiky nebo před získáním důvěry v Poslanecké sněmovně

ve vykonávání jejich pravomocí. Ústavní soud sice v nálezu ze dne 9. 2. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/07, č. 66/2010 Sb., uvedl, že postavení prozatímní vlády je nutně ústavně omezujícím faktorem, který se musí projevit restriktivním přístupem ve vztahu ke všem aktům jejího vládnutí. Nicméně konkrétní a všeobecně aplikovatelné omezení exekutivních pravomocí takové vlády nebyla stanovena s tím, že budou vždy záležet na aktuálních okolnostech případu a konkrétním vztahu mezi mocí zákonodárnou a výkonnou. Ústavní soud v uvedeném judikátu naznačil nepřipustnost rozhodnutí přechodné vlády, které by mělo zásadní a nevratné důsledky. Takovou povahu ani přesah do zákonodárné moci však proces schvalování systemizace služebních a pracovních míst nemá, neboť se jedná o standardní a výlučnou pravomoc vrcholného orgánu moci výkonné, která je odpovědná za řádný výkon působnosti všech služebních úřadů z hlediska jejich personálního a finančního zajištění. Navíc systemizace se schvaluje jen na roční období a i po nabytí účinnosti ji lze změnit, byť jen v zákonem stanovených případech. Nejedná se tedy o exekutivní akt značného významu bez možnosti jeho nápravy. Při schvalování úpravy systemizace ze dne 22. 12. 2017 tedy nebyla prozatímní vláda ústavně omezena. To samé se týká i předchozí vlády České republiky, která schválila úpravu systemizace na rok 2018 usnesením č. 874 ze dne 6. 12. 2017 poté, co prezident republiky přijal o den dříve její demisi, kterou podala po skončení ustavující schůze nově zvolené Poslanecké sněmovny.“ Tato část žalobní námítky proto není důvodná.

112. V dalších bodech druhého okruhu žalobních námitek žalobce napadal způsob úpravy systemizace, kdy zákon o státní službě zná pouze „řádnou“ systemizaci dle § 17 zákona o státní službě nebo změnu již účinné systemizace dle § 18 zákona o státní službě. Žalobce dále nesouhlasil se schválením systemizace až po schválení státního rozpočtu pro daný kalendářní rok. I zde soud odkazuje na shora citovaný rozsudek NSS, č. j. 4Ads 423/2019–70, ve kterém bylo vymezeno, že „...stěžovatel byl tak odvolán ze služebního místa představeného na základě úprav již schválené systemizace. Takový postup sice ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě výslovně nezmiňuje, nicméně podle jeho věty první schvaluje vláda České republiky systemizaci na následující kalendářní rok. Po nabytí účinnosti systemizace, k níž dochází na počátku roku, pro nějž byla schválena, pak znění § 18 téhož zákona zakotvuje zásadu nepřipustnosti její změny, která může být prolomena v určitých případech. Z těchto ustanovení zákona o státní službě vyplývá, že se systemizace schvaluje s účinností až pro nadcházející kalendářní rok. Proto i když tak vláda České republiky učiní formou několika usnesení, z nichž v pořadí první stanoví podobu systemizace a následná ji upraví, jedná se stále o stejné organizační opatření na příští roční období. Ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě tak nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace, pokud k nim dojde do konce kalendářního roku, v němž byla schválena struktura služebních úřadů na následující roční období. Lze tedy konstatovat, že úprava systemizace ze dne 22. 12. 2017, která zčásti pozměnila původní vládní usnesení č. 821 ze dne 29. 11. 2017, nebyla schválena v rozporu se zákonem. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nevhodnost přijetí úpravy systemizace na kalendářní rok 2018 až v závěru prosince předcházejícího roku. Znění § 17 zákona o státní službě totiž nestanoví žádnou lhůtu, do které by měla být systemizace na následující kalendářní rok schválena.“ S ohledem uvedenou citaci tak není nezákonná ani změna doposud neúčinné systemizace ani její schválení až po schválení státního rozpočtu.
113. Žalobce dále namítal, že postup při navrhování a schvalování systemizace (příp. jejích úprav) byl v rozporu s § 17 zákona o státní službě, v rozporu s antidiskriminačním zákonem a též v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Dle žalobce nebyla systemizace přijata s cílem zlepšení výkonu působnosti služebního úřadu, návrhu nepředcházela analýza dosavadního stavu, hodnocení případných nedostatků, rozbor možných řešení apod.

114. Ve vztahu k Ministerstvu financí se v části III materiálu č. 1316/17, který je součástí úpravy systemizace ze dne 22. 12. 2017, konstatuje, že *„je navrhována redukce původních osmi sekcí na šest. V důsledku těchto úprav současně dochází k přeskupení nižších organizačních útvarů. Hlavním přínosem navrhovaných změn je racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivit řízení, a to se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend. Slučuje se sekce právní se sekcí majetek státu a ruší se 4 odbory, které byly do těchto sekcí začleněny. V nově vzniklé sekci právní a majetku státu se zřizuje nový odbor Legislativa a sporné agendy, do kterého se začleňují 2 stávající oddělení rušeného odboru Legislativa a právní služby a jedno stávající oddělení rušeného odboru mezinárodní právní služby. V rámci sekce právní a majetek státu se rovněž zřizuje nový odbor státní majetek, do kterého se začleňují existující útvary rušeného odboru hospodaření s majetkem státu a rušeného odboru právní podpora dispozic s majetkem státu“*. Dle soudu je z právě uvedeného evidentní, jaký je účel systemizace, tedy že cílem je logická návaznost jednotlivých agend, racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivit řízení.
115. NSS se v již opakovaně citovaném rozsudku zabýval jak zákonností způsobu schválení příslušné úpravy systemizace, legitimitou jejích cílů a rovněž její případnou účelovostí (k účelovosti viz níže). Dle závěrů vyřčených v rozsudku NSS, č. j. 4 Ads 423/2019–70, úprava systemizace ve všech vymezených kritériích obstála a soud ji proto (též s ohledem na jeho vázanost rozhodovací praxí NSS) shledává přijatou zákonným způsobem.
116. Soud dále zabýval vypořádáním žalobních námitek vztahujících se ke způsobu přijetí služebního předpisu č. 13/2017. V návaznosti na úpravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 schválenou usnesením č. 895 státní tajemník v Ministerstvu financí služebním předpisem č. 13/2017 ze dne 22. 12. 2017 stanovil s účinností k 1. 1. 2018 systemizaci tohoto služebního úřadu, včetně služebních míst představených a dalších státních zaměstnanců, jakož i organizační schéma Ministerstva financí.
117. Návrh na úpravu systemizace s účinností od 1. 1. 2018, včetně návrhů organizační struktury byl předložen Ministerstvu vnitra dne 18. 12. 2017 a organizační struktura Ministerstva financí byla Ministerstvem vnitra dne 22. 12. 2017 schválena. Uvedené je evidentní z příloh 1–8 služebního předpisu č. 13/2017 – tj. z organizační změny. První grafické znázornění *„organizační struktury Ministerstva financí platné od 1. 1. 2018 s řídicí vztahy k resortním organizacím“* je opatřeno doložkou *„[s]chváleno Sekcí pro státní službu MV dne 22. 12. 2017“* a následuje podpis.
118. K postupu přijetí organizačních změn a tvrzené absenci souhlasu ministerstva vnitra NSS v opakovaně citovaném rozsudku v obdobném případě uvedl, že organizační struktura ministerstva zemědělství *„byla dne 20. 12. 2017 zaslána náměstkovi ministra vnitra pro státní službu s odůvodněným návrhem na úpravu systemizace v Ministerstvu zemědělství, včetně zrušení služebního místa náměstka pro řízení sekce 1. náměstka ministra – správní sekce. Tu pak schválila vláda České republiky v rámci stanovení pozměněné systemizace všech služebních úřadů dne 22. 12. 2017. Minimálně ohledně stěžovatelova služebního místa představeného tak byla organizační struktura příslušného služebního úřadu s Ministerstvem vnitra, byť dopředu, projednána, a pokud se tak postupem podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě nestalo i po schválení úpravy systemizace vládním usnesením, nemá tento formální nedostatek vůbec žádný vliv na zákonnost služebního předpisu.“*
119. S ohledem na uvedený závěr NSS tak nemá předchozí projednání Ministerstvem vnitra (zde v rozmezí 18. 12. 2017 – 22. 12. 2017) vliv na zákonnost služebního předpisu. Nadto lze

uvést, že ke schválení organizační struktury Ministerstvem vnitra došlo až 22. 12. 2017, tedy zároveň s vydáním usnesením vlády č. 895 a na případné změny provedené vládou tak mohlo Ministerstvo vnitra reagovat.

120. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí jakákoliv tvrzení žalobce bagatelizoval. Pokud žalobce nesouhlasí s vypořádáním jeho námitek žalovaným a tento je v napadeném rozhodnutí srozumitelně argumentačně vypořádává (byť v rozporu s představou žalobce) nejde o bagatelizaci odvolacích námitek a porušení služebních předpisů. Protože se žalovaný s námitkami ohledně porušení předpisů při vydání služebního předpisu č. 13/2017 vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jelikož soud považuje toto vypořádání ze strany žalovaného za věcně správné, odkazuje v tomto na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).
121. Soud proto na základě shora uvedeného neshledal důvodnými ani žalobní námitky uvedené v druhé části druhého žalobního bodu.
122. Soud nevešel ani na argumentaci žalobce uvedenou ve *čtvrté žalobní námitce*, v níž žalobce poukazoval na účelovost a na absenci legitimního cíle úpravy systemizace usnesením č. 895 a změny organizační struktury služebním předpisem č. 13/2017. Smyslem daných postupů nebylo podle tvrzení žalobce zajištění efektivního fungování ministerstva, nýbrž dosáhnout odvolání konkrétních osob z jimi zastávaných služebních míst představených, a to včetně žalobce.
123. K rozsahu přezkumu systemizace a organizační změny co do její možné účelovosti a případné absence legitimního cíle, který má sledovat, se NSS vyslovil v již zmiňovaném rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, a sice tak., že „v rámci přezkumu příslušného rozhodnutí vlády České republiky o systemizaci a navazujícího služebního předpisu byl v dané věci oprávněn toliko posoudit, zda byly schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Takto vymezený rozsah přezkoumání závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odpovídá roli vymezené správním soudům. Jejich úkolem totiž není hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřípustně zasahoval do prostoru vymezeného výkonem moci. Povinností správních soudů jako ochránců veřejných subjektivních práv je náležitě posoudit, zda příslušná systemizace a organizační struktura služebního úřadu nejsou ve vztahu k následnému rozhodnutí ve věcech státní služby výrazem libovůle služebních orgánů. Posouzení této eventuality ze strany soudní moci zároveň poskytuje určitou ochranu před nežádoucími zásahy do apolitického fungování státní služby, kterého se stěžovatel dovolává.“
124. S ohledem na výše uvedené závěry o soudním přezkumu systemizace soud znovu opakuje, že úkolem správních soudů je „toliko“ posoudit, zda k systemizaci a související změně

organizační struktury došlo zákonem předvídaným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda nejsou dány konkrétní okolnosti, které by vyvolávaly reálné podezření, že skutečný cíl provedených změn byl odlišný, tedy zda skutečným cílem nebylo zákonem obcházejícím způsobem šikanózně či diskriminačně docílit skončení služebního poměru konkrétního zaměstnance, resp. jeho odvolání ze služebního místa představeného. Bylo by však vykročením z úlohy soudu a zasahováním do prostoru, v němž úvaha náleží jednotlivým složkám exekutivy, pokud by soud posuzoval, zda je zvolená organizační struktura služebního orgánu vhodná a efektivní, zda by nebylo záhodno zvolit organizační strukturu odlišnou, či zda příslušný služební orgán k dosažení efektivního (efektivnějšího) výkonu svěřených úkolů nemohl zvolit takovou novou organizační strukturu, která by se méně dotkla profesního postavení žalobce.

125. Ostatně, i pokud by z následujícího vývoje vyplynulo, že zvolená nová struktura není efektivnější, nebo i v případě, že by se provedená změna ukázala zcela nefunkční a musela by být opět měněna, není to důvodem pro závěr, že byl zaměstnanec ze služebního místa odvolán nezákonně. V tomto ohledu je možné zcela obdobně vycházet ze závěru Nejvyššího soudu, podle něhož hmotněprávní podklad pro dání výpovědi z důvodů organizační změny je splněn i tehdy, *„nebyl-li organizační změnou sledovaný efekt později dosažen nebo ukázala-li se přijatá organizační změna posléze jako neúčinná“*. K návrhu žalobce na provedení důkazu organizační strukturou Ministerstva financí proto soud uvádí, že skutečnost, že organizační struktura upravená služebním předpisem č. 13/2017 nepřetržovala do současnosti, neznámá, že nesledovala legitimní cíl. Nadto lze poznamenat, že organizační struktura upravená služebním předpisem č. 13/2017 přetržovala pět let, nešlo tedy o změnu, která by byla v blízkém časovém horizontu po odvolání žalobce ze služebního místa představeného navrácena do předchozího stavu.
126. S ohledem na výše uvedené mantinely přezkumu vymezené NSS, soud v této konkrétní věci posuzoval, zda jsou dány některé skutečnosti, které by vyvolávaly konkrétní a vážné pochybnosti, že přijatá změna organizační struktury ministerstva ve skutečnosti neměla žádný rozumný důvod, a jejím skutečným cílem bylo postupovat proti žalobci šikanózním či diskriminačním způsobem.
127. První část poslední žalobní námitky se vztahovala k tvrzené osobní motivaci tehdejší ministryně financí k odvolání žalobce, kdy úprava systemizace a na ni navazující změna organizační struktury měla vytvořit jen zdánlivý podklad pro jeho odvolání. Žalobce k uvedenému navrhol provedení důkazu audionahrávkou jednání dne 13. 12. 2017 mezi tehdejší ministryní financí, tehdejším státním tajemníkem a žalobcem, audiozáznamem vyjádření tehdejšího premiéra pro ČT24 dne 18. 12. 2017, a výsledkem svědků.
128. K vyjádření tehdejšího premiéra pro ČT24 žalobce v podání ze dne 27. 2. 2017 nazvaném „Doplnění žaloby ze dne 22. 2. 2018“ (vedeno v připojeném spisu sp. zn. 3A 65/2018) uvedl: *„[j]ak vyplývá ze záznamu z ČT, který tvoří přílohu této žaloby, [...], předseda vlády, která napadené rozhodnutí schválila, sám uvádí jako pravděpodobný důvod, proč je navrhováno odvolání z funkce náměstka pro řízení sekce 03 MF to, že jsem nezvládl soutěž na IT systém k dohledu nad hazardními hrami, [...].“*
129. Toto tvrzení žalobce ale obsah audiozáznamu ČT24 značně zkresluje, když v záznamu tehdejší premiér toliko konstatuje, že zakázka na kontrolu hazardu nebyla zvládnuta, nikoliv, že ji nezvládl osobně žalobce, a proto došlo k jeho odvolání. Tehdejší premiér v rámci vyjádření dále uvedl, že toto nezvládnutí zakázky je odpovědností žalobce, což je ale

konstatování zcela evidentní, vzhledem k tehdejšímu působení žalobce na funkci náměstka dané sekce, tedy osoby za tuto sekci vrcholně odpovědné. Z tohoto provedeného důkazního prostředku proto soud nemá za prokázané tvrzení žalobce o provedení úpravy systemizace usnesením č. 895 a organizační změny provedené služebním předpisem č. 13/2017 za účelem jeho odvolání ze služebního místa představeného. Jde navíc o záznam vysílání zpravodajského kanálu, vyjádření tehdejšího premiéra pro média, které je zjevně sestřihem a soud proto nemůže z několikavteřinového výňatku z rozhovoru vyvozovat jiné závěry než které vyplývají z jeho obsahu.

130. Dále žalobce k prokázání svých tvrzení navrhol provést důkaz audiozáznamem z jednání ze dne 13. 12. 2017 mezi ním, tehdejším státním tajemníkem a tehdejší ministryní financí. Z tohoto provedeného důkazu je pro soud naopak patrné, že tehdejší ministryně financí měla jasnou představu o důvodech provedení úpravy systemizace a organizační změny. Tyto důvody a sledovaný účel změn žalobci objasnila a nabídla mu do doby výběrového řízení služební místo uvolněného zástupce náměstka dané sekce se stejnými platovými podmínkami a dalšími benefity, a pro případ, že by ve výběrovém řízení na náměstka nově vzniklé sekce žalobce neuspěl, výslovně konstatovala, že by mu místo zástupce náměstka bylo zachováno. Soud z tohoto audiozáznamu tak vyvodil závěry odlišné od žalobcem uváděných tvrzení. Nabídka jiného služebního místa pro žalobce (zástupce náměstka nově vzniklé sekce se zachovanými platovými podmínkami a dalšími benefity) je v přímém rozporu s tvrzením o účelové systemizaci zacílené na odstranění osoby žalobce z Ministerstva financí. Soud rovněž pro úplnost doplňuje, že žalobce jako jediný věděl o pořizování předloženého audiozáznamu z proběhlé schůzky, neboť byl vybaven nahrávacím zařízením, proto mohl být jeho projev touto znalostí ovlivněn. Naproti tomu zbylí dva aktéři tohoto jednání neměli o nahrávání rozhovoru povědomí (uvedené plyne i z výslechu svědka – tehdejšího zaměstnance MF, který uvedl, že žalobce tímto nahrávacím zařízením sám před jednáním vybavil). Ani z tohoto důkazu soud proto nevyvodil žalobcem tvrzené skutečnosti.
131. Soud se dále zabýval rozsahem změn provedených systemizací (resp. konkretizovaných organizační změnou pro Ministerstvo financí). Z dodatku č. 3 (Seznam změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 01.01.2018 - Dodatek č. 3, č. j. MF-11083/2017/3002-40) je zřejmé, že provedenou organizační změnou došlo ke zrušení služebního místa č. 3044 náměstka pro řízení sekce 02 v platové třídě 16, služebního místa č. 599 ředitele odboru 29 v platové třídě 15; služebního místa č. 3045 ředitele odboru 64 v platové třídě 15, služebního místa č. 3216 ředitele odboru 65 v platové třídě 15, služebního místa č. 2 náměstka pro řízení sekce 03 v platové třídě 16, služebního místa č. 2680 ředitele odboru 62 v platové třídě 15, služebního místa č. 3371 náměstka pro řízení sekce 09 Informační a komunikační technologie v platové třídě 16, služebního místa č. 2033 ředitel odboru 38 v sekci 09 Informační a komunikační technologie v platové třídě 14, služebního místa č. 3469 vedoucí samostatného oddělení 9002 v sekci 09 v platové třídě 14, služebního místa č. 3379 vedoucí samostatného oddělení 9003 v sekci 09 v platové třídě 14, služebního místa č. 3373 vedoucí oddělení 3803 v sekci 09 v platové třídě 14 a služebního místa č. 3231 vedoucí samostatného oddělení 9005 v sekci 09 v PT 14. Tedy došlo ke zrušení celkem 12 služebních míst, z čehož byla dvě místa neobsazená. Služební místa byla organizační změnou i zřizována, jejich obsazení podléhalo výběrovému řízení, do kterého se stejně jako v případě žalobce mohly osoby ze zrušených služebních míst přihlásit. Nelze tedy dojít k závěru, že organizační změny proběhly s cílem odvolání žalobce z jeho služebního místa. O takovém postupu by se dalo hovořit v situaci, kdy by bylo zrušeno jen a pouze služební místo žalobce.

Vzhledem ke zrušení celkem 12 služebních míst (z nichž jedno bylo obsazeno žalobcem) nelze dojít k závěru o účelovém provedení systemizaci cílené na odvolání žalobce ze služebního místa představeného.

132. Žalobce na podporu svých tvrzení dále uvedl, že mu bylo již dne 2. 11. 2017 tehdejším státním tajemníkem sděleno, že si tehdejší premiér přeje skončení žalobce ve funkci náměstka sekce 03. O tomto sdělení měl následně žalobce informovat tehdejšího ministra financí. K uvedenému si soud na návrh žalobce vyžádal od Ministerstva financí dokument, č. j. MF-30432/2017/03-1 ze dne 9. 11. 2017. Jde však o osobní, jednostranné, nikým nepodložené tvrzení žalobce, proto jej soud nemůže pokládat za důkaz prokazující uvedené skutečnosti. V rámci provedených svědeckých výslechů si ani tehdejší státní tajemník ani tehdejší ministr financí na tyto žalobcem tvrzené okolnosti nepamatovali.
133. Ani na základě provedených výslechů soud nevešel na žalobní tvrzení žalobce. Ve svědeckých výpovědích opakovaně zaznělo, že žalobce dosahoval výborných pracovních výsledků. Vzhledem k tomu, že však žalobce nebyl odvolán kvůli špatným pracovním výsledkům, ale na základě zrušení služebního místa, které zastával, jsou tyto části svědeckých výpovědí irelevantní. Je třeba rovněž poznamenat, že značnou část informací svědci nevěděli jistě a podstatné skutečnosti si nepamatovali. Tehdejší ministr financí neuvedl nic, co by bylo pro danou věc podstatné, protože o žádné systemizaci pro rok 2018 nevěděl. Z výslechu tehdejšího státního tajemníka soud nezjistil žádné informace podporující tvrzení žalobce, s výjimkou rychlosti provedené systemizace, kdy by i svědek preferoval neprovádění změn na konci roku, nicméně potvrdil, že vše bylo zvládnuto v souladu se zákonem. Dále soud z výslechu tehdejšího státního tajemníka zjistil, že je zcela běžnou praxí, že se ministři podílejí na tvorbě organizačních změn. Svědecká výpověď bývalého zaměstnance MF byla z podstatné části založena na líčení událostí, kterých se tento svědek osobně neúčastnil, ale jejichž obsah znal zprostředkovaně od žalobce. Soud proto ani z provedených výslechů nemohl považovat tvrzení žalobce za prokázaná.
134. Soud tedy provedl v zásadě všechny důkazy, které žalobce na podporu této poslední žalobní námitky navrhoval. Vzhledem k tomu, že z žádného z těchto důkazů nelze vyvodit, že účelem systemizace a organizační změny mělo být odvolání žalobce ze služebního místa představeného – náměstka sekce 03, nemohl soud shledat ani tuto část čtvrté žalobní námitky důvodnou. Úkolem soudu není přezkum nevyřčených a ničím nedoložených motivů tehdejší ministryně financí, když soudní přezkum vnitřních pohnutek jakékoliv osoby není z logiky věci ani možný. Z důkazů, které lze přezkoumat, však žalobcem namítaná šikanózní nebo diskriminační motivace k přijetí organizační změny a systemizace nebyla soudem shledána, naopak z provedených důkazů je nasnadě legitimní cíl provedených změn – jak bylo již uvedeno shora.
135. Druhou částí čtvrté žalobní námitky žalobce namítal, že úpravou systemizace schválenou usnesením vlády č. 895 byly jak na ministerstvu financí, tak i na jiných ministerstvech dotčeni převážně lidé, kteří patří mezi členy či sympatizanty politických stran nezastoupených v nové vládě jmenované 13. 12. 2017. Výrazně se podle žalobce jedná o členy či sympatizanty KDU-ČSL, kdy rovněž žalobce kandidoval za KDU-ČSL ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v říjnu 2013), či ČSSD. Soud předně uvádí, že samotná skutečnost, že žalobce je sympatizantem (resp. při ústním jednání soud z účastnické výpovědi žalobce zjistil, že tento byl toliko nominant KDU-ČSL), ještě sama o sobě neindikuje, že cílem zrušení sekce 03, v jejímž čele stál, bylo dosáhnout jeho odchodu z Ministerstva financí, případně z míst s vysokým stupněm řízení na tomto ministerstvu.

Žalobce by musel tvrdit a doložit konkrétní skutečnosti a případy, na základě kterých by mohl soud vyhodnotit tuto poměrně obecně formulovanou žalobní námitku jako důvodnou.

136. Žalobce v posuzované věci nicméně své obecně formulované tvrzení, že provedenými úpravami byli dotčeni převážně členové či sympatizanti KDU-ČSL, jakkoli neprokázal. Žalobce sice navrhoval jako důkaz informace, které si má soud zjistit na konkrétních ministerstvech a seznam osob, kterých se mají tyto informace týkat. Bylo by však porušením práva na rovnost účastníků v řízení před soudem, pokud by soud fakticky doplňoval argumentaci žalobce tím, že by za něho komplexně dohledával informace, resp. vyžadoval od jednotlivých ministerstev informace, „*jak se předmětná úprava systemizace z 22. 12. 2017 a související změny organizačních struktur ministerstev dotkly náměstků na jednotlivých ministerstvech dříve nominovaných za KDU-ČSL, kteří byli ve funkci k 31. 12. 2017, tzn. zda se jich tyto změny dotkly (resp. zda byla jimi zastávaná služební místa zrušena), případně zda se jich dotkly změny pozdější učiněné v průběhu následujícího roku 2018 (tj. včetně systemizace na rok 2019).*“ Taková úloha soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nepochybně nepřísluší.
137. Soud k tomuto důkaznímu návrhu dále doplňuje, že dle § 120 odst. 1 věta první zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Tedy nikoliv v opačném pořadí, kdy si účastník řízení vyžádá provedení a obstarání množství důkazů soudem a teprve na základě těchto provedených důkazů bude formulovat vhodná tomu odpovídající tvrzení. Uvedené je evidentní též z odborné komentářové literatury [srov. SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, DOLEŽÍLEK, Jiří a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (2. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2023, marg. č. 7.], dle které „*nelze navrhnout důkazní prostředek, aniž by bylo zřejmé, k prokázání, jakého tvrzení má tento vést. Důkazní návrhy nelze činit ani souhrnně; musí být zřejmé, k jakému tvrzení se ten či onen důkazní prostředek vztahuje.*“
138. V případě tvrzené diskriminace z důvodu politické příslušnosti (sympatizování, politického nominování) se neuplatní v tomto případě ani metoda obrácení důkazního břemene, neboť jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 7A 156/2010-38, „*[d]le § 64 s. ř. s. se ustanovení první a třetí části o. s. ř. použijí pro řízení dle s. ř. s. pouze přiměřeně. Vzhledem k povaze řízení dle s. ř. s. ovládaného dispoziční zásadou, zásadou koncentrace a vázaností soudu skutkovým stavem ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí je aplikovatelnost § 133a o. s. ř. o přesunu důkazního břemena na žalovaného v případech diskriminace pro řízení o žalobě dle § 65 s. ř. s. proti nepřijetí dítěte do předškolního zařízení vyloučena.*“
139. Politický motiv systemizace byl namítán v obdobné věci a přezkoumáván též NSS v mnohokrát citovaném rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019–70, kdy úprava systemizace schválená usnesením č. 895 rovněž obstála. Soud neshledal důvody odchýlit se od tohoto rozsudku NSS ani v tomto ohledu.
140. Soud se proto neztotožnil ani se čtvrtou žalobní námitkou, v níž žalobce poukazoval na účelovost úpravy systemizace a změny organizační struktury a na absenci legitimního cíle. Ze shora uvedených důvodů proto soud nemohl jinak než podanou žalobu zamítnout pro její nedůvodnost.

IX. Závěr a náklady řízení

141. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
142. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu